

Tu i jo. Nosaltres

PAULA ARENAS

ELL

I

L'impacte. Una, dues, tres voltes, vaig arribar a donar a l'aire. Tot avançava a una velocitat terriblement angoixant. I dic angoixant perquè cap altra paraula no pot descriure com cada mil·lèsima de segon es va expandir en aquell instant fins a convertir-se, cada una, en un univers en particular. Després d'una eternitat, però, la força de gravetat em va lliurar a terra... i fins que no vaig entrar-hi en contacte no vaig sentir el veritable dolor d'un fet com aquell.

Que irònic... Que irònic que et pugui explicar cada detall insignificant del nostre accident i que, en canvi, el moment en què un cotxe es va accidentar contra mi, d'una manera salvatge i literal, manqui tan inexplicablement de significat.

Impacte. Aire. Sòl. No hi ha més. L'assassí, incapaç d'afrontar la realitat, ha fugit a gran velocitat per la mateixa carretera. Jo segueixo estès a terra. No hi ha cap pel·lícula sobre la meua vida, tan sols el reflex dels teus ulls en aquest cel sense estrelles. Abaixo les parpelles.

Alguna cosa no va bé. Torno a obrir els ulls lentament, expectant. Segueixo estès a l'humit asfalt. Es pot saber quant de temps fa que sóc aquí? Em descobreixo incapaç de respondre'm a mi mateix. Ja no existeix el temps, almenys per a mi. Ni el temps, ni el dolor, ni el record... El cor ja no bateja. Sóc mort, no hi ha dubte. Però, ara què se suposa que he de fer? Resto estirat, atent a qualsevol senyal. Res. No em puc queixar pas d'ésser mort, suposo que, si fos viu encara, m'avorriria de mala manera.

A poc a poc el sol va enfilant-se entre les muntanyes del meu voltant. Decideixo aixecar-me. Encara que aquesta sigui una carretera poc transitada no dubto que durant el dia hi podria passar algun cotxe i, si et sóc sincer, no em ve de gust patir un tercer accident. M'espolso la grava de la roba i emprenc el camí cap a casa.

2

Entro, silenciós, com si la casa ja no fos meva. Ja es comença a enfosquir però no m'atreveixo ni a encendre el llum. Camino durant uns segons acariciant el relleu de tot el que es posa al meu pas. Damunt els mobles tot de fotografies teves que rememoren una vida ja inexistent. En totes, aquell somriure tan estrambòtic, els cabells al vent, els vestits de colors, la lluïssor de la bogeria als ulls...

La meva ruta finalitza davant el prestatge gris lluna, on hi ha endreçats alfabèticament tots els meus antics vinils, pràcticament intactes. De què em va servir tenir-los tan perfectament disposats si a penes vaig parar-me a escol-

tar la música? Els començo a treure un per un. Els primers els apilo al meu costat, però al cap d'uns minuts comencen a volar i a escampar-se pel menjador. Paro. Aquest no n'és de meu. A la meva col·lecció no hi havia lloc per a cantautores franceses...

Suposo que la teva fugida del meu pis, després del nostre accident particular, va ser massa ràpida com per aturar-te a mirar si ho havies pres tot. No em sorprèn... així era la teva vida, una enorme improvisació, basant-te en els teus instints, sense temps ni ànims per parar-te a reflexionar.

Trec el vinil i el col·loco al tocadiscs. La música comença a inundar la sala i jo, sense cap resistència, em deixo ofegar. I ballo. I salto. I canto. Canto i crido. Em llenço damunt el meu llit i faig pols la precisa manera amb què cada matí col·loco els llençols de seda gris. Tant és si molesto els veïns, si vénen a queixar-se sempre els puc explicar que sóc mort, que ja res m'importa.

3

Com actua un mort? Mentre em bec el cafè, més que res per costum, em plantejo la jornada del dia. M'enrotllo un llençol blanc i em passejo per l'edifici? També podria fer sons d'ultratomba a les escales, s'hi produeix un eco molt adient per al cas... No trigo a descartar les idees, sé que hi viu més d'un avi i no estic disposat que el cens de "l'altre barri" pugi encara més.

Potser abans que res, m'hauria d'arreglar una mica... Em miro al mirall. Tal com vaig, sí que no m'estranyaria matar algú de l'espant. M'afaito. Em dutxo. Em pentino. I em torno a pentinar una vegada i una altra. No entenc per què ja no em convenç com he portat els cabells tota la vida. Llenço la pinta gris al vàter i em despentino lleugerament amb la mà. Ara sí.

Obro l'armari. Tots els pantalons perfectament planxats. Les camises, algunes estratègicament apilades, d'altres intactes als seus penjadors. Tota una col·lecció d'americanes de marca. I, a baix, totes les sabates enllustrades. Quina és la indumentària adequada per a un mort? Hi fico el cap dins i començo a buscar. Trec camises, pantalons, americanes... Res interessant. Observo uns segons el conjunt gris, aquell que m'agradava tant per anar a la feina. L'agafo.

Suposo que ja no tinc cap responsabilitat, ja no hauré de tornar a aquell gris despatx... M'acabo el cigarret mentre observo, des del balcó, com la gent segueix la seva vida, allà baix. Trec la capsa de mistos de la butxaca i n'encenc un. Al principi crema tímid, però, en uns instants, la tela es veu immersa en el ball de les flames. Abandono el conjunt cremant al balcó i me'n torno al dormitori. Crec recordar que, per algun lloc, hi tenia uns texans.

4

Camino descalç. Alliberat. La vida em somriu... bé, en tot cas, la mort. He anat a comprar el pa com cada dia i de

camí he passat per aquella floristeria que tant t'agradava. Hi he entrat i he comprat flors. Una corona.

Amb la corona entre el coll i l'espatlla he pujat al tren. No era difícil intuir les mirades d'estranyesa dels meus companys de vagó. De totes maneres, l'atenció no ha trigat a dispersar-se: un grup de *hippies* han improvisat un concert de *reggae* entre estació i estació.

I aquí sóc. Al far. El nostre far. La mar envesteix, furiosa, les roques sota aquest penya-segat. Que diferent que és tot dels dies que hi érem tots dos. L'horitzó m'observa, indiferent, infinit. Les ones segueixen el seu ball amb el vent. M'assec a la roca on et vaig trobar aquell dia, meditant. Mai no t'he confessat que em vaig estar una bona estona observant-te, que aquell va ser el moment que més em vaig sentir connectat amb tu.

I en una violenta incorporació llenço la corona de flors al mar. La contemplo allunyar-se de mi. Vola i descendeix. Un altre cop sento com les mil·lèsimes de segon s'expandeixen desorbitadament. Fins que arriba a l'aigua i es perd.

Abans d'abandonar l'estació, camí del far, una noia del grup *hippy* se m'ha quedat mirant. «Què maca. M'encanten els pensaments, podria dir que és la meva flor preferida. En puc agafar un?» No ha esperat resposta. «Els pensaments simbolitzen els records, saps.» I així, sense cap curiositat per la meva reacció, se n'ha anat, amb la flor enganxada a la cabellera.

5

He conegut una noia. Em recorda a tu, no t'ho negaré. Però els seus ulls són profunds i tranquils, no anhelent constantment emocions. M'agrada observar el seus llargs i llisos cabells, caient com un riu per l'esquena. Té un somriure senzill i clar. I, sempre, vesteix de color blau, com el mar, com el cel.

Quan m'abraça sento que m'enfonso en ella. Hi trobo tota l'estabilitat que vaig perdre un cop vas arribar a la meva vida. Els dies al seu costat passen lleugers. Des de l'accident que no m'havia sentit així, bé, que no havia sentit. De vegades, quan em besa, tinc la sensació que ressuscitaré de cop, com si fes el boca a boca a un naufrag.

La vaig conèixer a la platja. Va aparèixer tota molla de dins l'aigua i s'estirà a la sorra exhausta. Impulsat per quelcom superior a mi, m'hi vaig apropar. És d'aquelles connexions que succeeixen pocs cops en la vida, les paraules van fluir amb naturalitat, com si no fóssim dos desconeguts.

La vaig dur a casa meva i vam fer l'amor. Amb la cantautora francesa sonant de fons.

6

Les claus. Les teves claus. Les meves claus de la teva casa. Casa teva. Sembla que l'essència de l'objecte estigui mutant i agafant forma pròpia. Podria fer hores que les observo, damunt la tauleta del menjador. Tinc por de

tocar-les, com si el llautó em pogués cremar la mà. Agafa-les. Agafa-les. Me les he aconseguit ficar a la butxaca.

Però pesen. El seu record les ha dotat d'un pes inexplicable. La seva presència a la meva butxaca s'accentua per moments. Per això he decidit treure'm la roba. He anat a casa d'ella. Però de res ha servit. Des de la butxaca dels pantalons, llençats a terra, em seguien cremant la pell.

Suposo que te les hauré de tornar. Suposo que hauré d'anar a casa teva. Suposo que hauré de veure't. I faig el cor fort. Com la víctima que visita el terrorista penedit. Tu ja no ets tu, ets la meva assassina. Perdo el rumb pels carrers, de nit, afirmant-me que seria més fàcil visitar qui em va atropellar que a tu. Però, sense saber com, ja hi he arribat. Hauré d'entrar.

Pujo les escales en la foscor, sentint el ressò de cada passa. I em planto a la porta, esperant quelcom que no arriba. Es massa tard per trucar, però no vull marxar sense haver-te vist. Així que poso la clau al pany i comença a girar, lentament. S'obre amb facilitat. I, com un lladre, hi entro.

És estrany ser de nou dins. Tot sembla diferent en la foscor. Una aura, inexplicablement desconeguda, envolta el teu pis. Em costa uns segons adonar-me que no hi ha roba per terra, ni plats a la pica, ni llibres en qualsevol racó o papers, amb poemes escrits a mà, damunt de les taules. Un rar ordre s'ha apoderat del lloc.

Faig unes passes, pràcticament flotant, fins a la porta de la teva habitació. I allí dins et trobo. Dormint sobre el llit,

nua i amb els llençols rebregats. Els teus cabells esboirats i un somriure plàcid, però amb cert regust estrambòtic. Aleshores, ho entenc tot. Era evident. No estàs sola al pis. De sobte, començo a notar la presència d'aquest tercer en discòrdia. Però, on és? Em deu haver vist? Sap qui sóc?

I, en aquest moment, em sento un intrús en un pis que, una presència desconeguda, s'ha encarregat d'endreçar. Igual que deu haver endreçat la teva vida. Igual que et deu haver fet l'amor de manera endreçada. Com jo solia. No suportó la idea, així que fujo de casa teva, llençant allí mateix les meves claus. Les teves claus. Les claus.

Sé que m'ha vist. Sé que sap qui sóc. Simplement espero que no m'hagi seguit i, sobretot, que a l'endemà no t'expliqui res.

7

Dins el caos del meu pis. Amb pintura a les mans i a les parets (i probablement a la cara). Cada cop m'agrada més com queda aquesta decoració que és una mescla entre cel i infern. Gaudeixo, en el fons, esborrant els senyals del meu jo, de la meva vida. Però, les teves fotos segueixen damunt els mobles.

La porta s'obre i apareix ella. No recordo haver-li donat, encara, unes claus... tant és. La cara se li descol·loca de cop. Observa cautelosament la casa amb totes les noves reformes i, sobretot, a mi. Amb la mirada perduda deixa les claus damunt la taula i m'assegura que me les vaig descuidar a casa seva. Se'n va.

8

No ho he explicat a ningú, però, ja fa dies que em sento perseguit. Estic convençut que és ell. No hauria d'haver anat a veure't. Però ho necessitava tant... I ho segueixo necessitant. Així que vaig a buscar-te, però, a la porta, em trobo que no he anat a la teva. Sóc a la d'ella. Hi truco de totes maneres.

I fem l'amor un cop més. Però, aquesta vegada, em treu la roba amb ànsia. Ni arribem al llit. Ens fonem en petons, carícies. Descobreixo una espurna de bogeria en el fons de les seves pupil·les. I em deixo anar, fins a arribar a l'orgasme.

Marxo ràpid d'allà. En total desconcert. Espero que ell no m'hagi vist entrar, no em perdonaria fer-la entrar també en aquesta paranoia nostra. Ella surt darrere meu i em crida. Em crida que pari de fugir, que ja està farta de tot. Em trenc en sentir-la. Però no li puc explicar pas que vaig venir a veure't, que sóc perseguit, que et segueixo necessitant.

Em giro i ens mirem fixament. Suplica que li digui què està passant. Té els ulls vessant de llàgrimes. Les paraules, però, se m'encallen a la gola. Simplement m'apropo i l'abraço. Ella plora i em demana perdó quatre vegades.

9

Em perdo en la serenitat del seu rostre. Dorm tranquil·la, al meu llit. Li acaricio lleugerament la galta. Em dispo a tornar a dormir quan un soroll provinent del menjador

m'eriça la pell. És ell. M'aixeco amb delicadesa i abandono el dormitori. Em tremolen les cames.

Però, arribo al menjador i no veig ningú. Cansat de buscar en la foscor encenc tots els llums. No em crec l'escena. Tots els mobles en la seva antiga posició; vinils, llibres, papers... objectes de tot tipus redistribuïts al lloc que els pertoca; el mural de la paret no ha desaparegut del tot però té clars signes d'haver estat mullat i guixat. Per què m'ho fa, això? Em desespero i començo a cridar, cansat, també, d'aquest joc sense sentit. «Sóc mort! Accepta-ho, persegueixes un mort! És igual el que facis, és igual! T'asseguro que tu no seràs qui m'enterri!»

Silenci. Em deixo caure, exhaust, a terra. No comprenc res, però tu no hi ets per explicar-m'ho. No hi ets. Tot i que sento la teva essència encara en mi. Aquell record que no es vol acabar d'enfonsar al mar. Visualitzo un pensament groc flotant encara, a prop les roques. Fins que una forta olor em treu del somni. En anar a comprovar d'on prové, em trobo el llit buit en flames.

Tanco la porta del dormitori. M'acomodo a la butaca del menjador. Abans de res telefono a la veïna de dalt per alertar-la del foc, li dic que no es preocupi per mi, que ja vaig morir atropellat. Penjo l'auricular i obro el llibre a mitges que hi ha a la tauleta. Tinc curiositat per descobrir el final de la història.

ELLA

9

«Sóc mort! Accepta-ho, persegueixes un mort! És igual el que facis, és igual! T'asseguro que tu no seràs qui m'enterris!» No et vull enterrar, no volia ni que fossis mort. Em rebrego al llit tapant-me la cara amb les mans. M'estic tornant boja, no puc seguir així, ho he d'acceptar. Jo sóc viva, tu no. Vas morir en l'accident. Vas morir.

Silenci. M'aixeco en un impuls superior a les meves forces i em llenço damunt la bossa. On és l'encenedor? Se'n dubte que el porto damunt. Fa dies que fumo d'una manera compulsiva. Corro al lavabo i m'aprovisiono de qualsevol substància inflamable. Les vesso damunt el llit. Encenc el foc. Surto d'allà. Passo pel menjador i et trobo estirat al terra, immòbil, amb la mirada perduda. Ni t'adones de la meva presència.

Faig un últim cop d'ull a la casa. No hi ha dubte que és la teva, que sempre ho ha sigut, igual que tu sempre has sigut tu mateix. No existeix cap «ell». Finalment, he fugit de l'engany. Ho he hagut que regirar tot com un lladre però ho he trobat, t'he trobat, el teu antic tu segueix sota aquest desordre dels vinils i llibres, sota els murals a les parets, sota aquest estrany *feng shui* en la distribució dels mobles... Tanco la porta darrere meu, donant per finalitzada aquesta macabra història.

8

Apareixes per sorpresa a la porta. Bé, no sé si ets tu o ell. Et busco sota aquest somriure despreocupat, els texans gastats, els peus descalços... I et trobo. I per un instant em retrobo a mi mateixa. M'abraço al teu cos nuu. Com ho enyorava.

Però la realitat em reclama. Vol explicacions i jo també. T'escapes com sempre, ràpid, desapareixes per la porta. Vaig darrere teu. Aquest cop no et seguiré en secret, esperant descobrir si véns d'una altra realitat només per veure'm o si és que mai has arribat a marxar d'aquí. M'he cansat de perseguir i no trobar respostes. Et crido.

Atures el teu pas i et gires. Ens mirem. T'apropes. I m'abrades. No puc més. Esclato en llàgrimes i et demano perdó per la nostra ruptura, per la teva mort, per seguir-te necessitant i per haver-te cridat enmig del carrer.

7

La teva imatge i la d'ell cada cop es difuminen més. Ja no sé si en el fons d'ell et trobo. O si estic descobrint en tu una persona nova que em confon. Potser, simplement m'estic tornant boja. Potser, tot això es tracta de remordiments.

Decideixo anar a casa teva. Agafo les claus que em vas donar temps enrere. Surto i em deixo portar pels carrers. El record segueix intacte, és un camí impossible d'esborrar. Arribo al vell portal i observo des de baix tot l'edifici. Entro i pujo les escales a fosques, sembla que el llum s'ha

tornat a espatllar. Cada passa retrona i em gela la sang. El recorregut etern acaba en la teva porta. Inspiro uns segons per trobar forces per entrar.

Fico la clau al pany i giro delicadament. La porta s'obre. I em trobo amb ell, pintant les parets de casa teva, tapant el poc que queda de tu. Ara ho veig clar, et descobreixo amagat en ell. Però no tinc esma per preguntar-te res, així que deixo les claus damunt la taula i abandono l'escena amb una excusa pobra.

6

Obro la porta i ets tu, bé, és ell, però avui també té els teus ulls. Sota el seu caos, segueix aquella espurna que em recorda a tu. Em besa i entra. El noto tens. Té pressa per arribar al dormitori i treure's la roba. Jo, simplement, em deixo fer. Sincerament tot m'importa ja ben poc, només em preocupa tenir a prop l'espurna, el que queda de tu.

Em deixo endur per l'amor i finalment m'adormo rodejada pels seus braços. Somio que em busques, que m'enyores tant com jo, que em véns a veure. En el meu somni torno a ser jo, no la que sóc ara, sinó la d'abans: la que duia els cabells al vent, els vestits de colors, la que sempre reia, la que només estava boja de felicitat...

Quan em desperto no hi ets tu, no hi és ell. Estic sola i nua al meu llit. Tinc fred.

5

Surto, histèrica, a la superfície, buscant aire. El meu cos es mou amb desesperació, buscant estabilitat. «Què has fet, boja!», em repeteixo, buscant la cordura. Nedo amb totes les meves forces cap a la vora fins que estic prou a prop per deixar-me endur per les onades. I arribo a l'arena.

Respiro amb ansietat, vomito aigua, m'arrossego endins la platja. Ja lluny de les onades, m'abandono en l'arena. Espero que ningú no hagi presenciat la patètica escena. Resto allà estirada, pensant. Em penedeixo mil cops d'haver saltat. M'incorpo lleument i observo la roba color mar, tota xopa. Me la trauria, però no tinc forces. Així que espero, encara que no sé ben bé què.

Obro els ulls i em crec morta. Ets tu? M'incorpo espantada. Em poso la mà al cor, segueix bategant. Faig un sospir alleugerida. I no, no ets tu. Aquest noi té un aire desenfadat, un somriure tranquil, els cabells despentinats.... Però, els seus ulls amaguen quelcom estrany. Podria ser la teva mirada? O és que m'he tornat boja del tot? S'asseu al meu costat i comencem a parlar. Així de senzill.

Es fa fosc. Anem a casa seva i fem l'amor. Em perdo en el seu cos. Sento mil formigues corrent per l'estómac. A estones, em miro dissimuladament la mà, tinc la sensació que començaran a sortir per allí com en aquella pel·lícula surrealista. El beso com et besava a tu. Deixo d'enyorar-te però a la vegada et trobo a faltar més que mai.

4

La mar envesteix furiosa les roques. Tinc por, no t'ho negaré. Però prefereixo això que seguir d'aquesta manera. No em caben més remordiments al cap. Vaig fugir de tu, creient-me massa lliure per estimar, per acabar ara lligada al teu record i a la culpa. Avanço entre les roques del penya-segat, fins a l'extrem, i contemplo el recorregut per arribar a l'aigua. No m'ho plantejo més. Salto.

I volo. Em sento lliure, però només unes miserables mil·lèsimes de segon, al moment em falta l'aire i l'adrenalina es dispara de tal manera pel meu cos que crec que podré el sentit. Sembla que mai no arribaré a baix. Però hi arribo. El cop és terrible, puc sentir com es formen desenes de coàguls per tot el cos. M'enfonso sense remei, les onades poden amb mi. Que irònic que sigui en aquest moment que m'adoni que aquest no era el camí, que aquesta no era la manera.

3

La tassa blanca vessant de te. Podria fer hores que la observo o, simplement, uns pocs segons. Potser importa? No em veig capaç ni d'aixecar una mà per agafar-la i, ni de bon tros, em plantejo beure'm el te. El meu pla de seguir la rutina no prospera.

Sóc una ànima en pena. Abandonada a la cadira del menjador, només em tranquil·litza l'estrany ordre que he aconseguit donar a la casa. La roba que porto, en canvi, m'atabala. Masses colors, dibuixos, teixits... Trec forces de

l'angoixa per aixecar-me i anar fins a l'armari. Els meus braços l'obren com enfadats, amb una força excessiva per a la lleugera porta de conglomerat. El colorit de totes les peces sembla que em doni un cop de puny als ulls. Les selecciono una per una i, en pocs minuts, només queden peces en què no es barregen més d'un color.

Torno a la cuina mentre em plantejo què he de fer amb tota la pila de roba desterrada. Vaig amb un vestit gris, d'una tela fina, que ja no m'atabala, simplement m'acarcia la pell. No em desagrada pas la meua nova imatge, però, segueixo percebent quelcom que no acaba de concordar.

Em dirigeixo al lavabo i contemplo el meu reflex al mirall. Els llavis vermells, l'ombra d'ulls, els cabells esboirats... És veritat que a penes em queda maquillatge, no m'he retocat la cara des d'ahir al matí, però les restes d'aquest em transmeten una imatge que vull esborrar. Em rento amb parsimònia i, tot seguit, em desenredo els cabells, me'ls pentino sense pressa i després m'hi passo les planxes. Pràcticament he de treure la pols de l'aparell, del temps que fa que no l'utilitzava. Acabo el procés i observo la desconeguda que tinc ara darrere el mirall, espero que es tracti d'algú emocionalment més estable que jo.

Ja he decidit què he de fer amb la roba. Camino decidida cap a l'habitació i agafo la pila. Vigilant de no perdre res pel camí, surto al balcó. No tinc temps ni de pensar-ho quan la llenço daltabaix. Observo com es precipiten els vestits, les bruses, les mitges... A penes gaudeixo uns instants de l'es-

pectacle. Algú crida emprenyat i tothom aixeca el cap als balcons del carrer. Entro corrents a casa i tanco la finestra esperant no haver estat descoberta. I ric, minúsculament alliberada. Em sorprenç a mi mateixa i penso que potser encara hi ha esperança. La teva fotografia a la tauleta del menjador, en canvi, m'assegura que no.

2

No entenc ni com he aconseguit arribar a casa. Pateixo unes convulsions exagerades a tot el cos a causa de la tremolor. Tanco la porta amb clau desitjant no haver sigut vista en cap moment. I em llenço a terra, sense forces per anar a cap altre lloc. Ploro.

No m'ho puc creure encara. Penso en uns dies abans, quan vam tallar, sabia que t'estava destrossant per dins, però, que egoista que vaig arribar a ser aleshores! Què poc m'importava! Ara, en canvi... Penso en el teu rostre i la respiració se'm talla. No entenc per què tot ha sortit així. Ja no sé si creure en casualitats o destí. Sigui el que sigui, que cruel tot plegat!

No puc aturar els sanglots. Tot i això, m'intento incorporar. Em recolzo a la paret i observo el meu voltant intentant oblidar, oblidar-te. La foscor de la casa em cau a sobre. Tants objectes sense sentit repartits damunt els mobles, tants quadres a les parets, tants llibres inacabats pels racons... Tot plegat crea una gran massa d'obscuritat que s'engrandeix per moments. No ho puc suportar més, m'aixeco i començo a netejar. És absurd però estic convençuda

que, fins que tot això no hagi desaparegut, no podré trobar la calma un altre cop. Potser només m'estic mentint, però en cap moment deixo la feina fins que ho reorganitzo absolutament tot.

Quan acabo ja m'he oblidat fins i tot de plorar. Tinc la sensació que els mobles els he disposat igual com tu els tenies, però no dono gaires voltes a l'assumpte. El sol comença a treure el cap per l'horitzó de la ciutat, me n'hauria d'anar a dormir.

I

Resto immòbil. El meu cervell no és capaç de processar absolutament res. Els dits, més que tensos, s'han fet pedra. Finalment surto en un intent de normalitzar mínimament la respiració. I un cop fora, tampoc no tinc gaire èxit. Quatre passes i caic, sense alè. M'agradaria explicar-te, explicar-me com he arribat fins aquí, però el record és blanc. Tan sols arribo a la conclusió que he d'anar a casa, però només aconseguixo visualitzar el camí a la teva. Què he fet? Què has fet? Què hem fet?

L'ACCIDENT (ELLS)

o

Ell camina sense rumb. Ha arribat a una carretera, normalment deserta, allunyada de la ciutat. Se sent dèbil, depressiu. És de nit. Camina pel mig. Sentint-se abandonat per l'univers. Maleeix la seva mediocre i gris existència a cada passa. Sent la vida com un pes que ha de dur a les espatlles.

Ella condueix a la velocitat del seu estat d'ànim. Canta amb eufòria les cançons de la ràdio. Abaixa les finestretes per sentir el vent. Somriu. Se sent ocell. Se sent aire. I ja no coneix gàbia. Prem, encara més, l'accelerador i s'agafa fort al volant. Té pressa per arribar a una nova vida.

Ell cada cop arrossega més els peus. Ja no sap on anar, què fer. Es planteja tornar a casa, però, realment, si ho intentés, només podria retirar-se a un extrem de la carretera i caure rendit. S'odia a si mateix.

Ella s'anima per moments. Veu tot un món de possibilitats i experiències. Se li passa pel cap no tornar mai més a casa, o almenys fins que es cansi del món. Feia temps que no deixava anar així al seu esperit. Llibertat.

Ell no es gira a temps per adonar-se què li ve a sobre.

Ella no el veu a temps per poder frenar.

Nou segons dura l'accident.

Ell vola pels aires.

Ella perd la respiració.

Per a ell tot transcorre ràpid, res és comparable al dolor de quan el va deixar. Ella, en canvi, està vivint l'experiència més traumàtica de la seva vida, la imatge d'ell xocant contra el vidre la visitarà en molts somnis.

Finalment, ell cau a terra i ella desapareix carretera enllà, no serà capaç de parar fins al cap d'un parell de quilometres.

Ell mor. Ella no, però desitja estar-ho. Ell se sent més viu que mai.

Tots dos abaixen en el mateix instant les parpelles. Ell, estirat en el mateix lloc de l'impacte, esperant l'últim alè. Ella, un cop ha aconseguit sortir del cotxe, intentant recuperar-lo.